

стание въ България, стремежи се, чрезъ единъ подобенъ революционенъ актъ отъ другата страна на Дунава, да изложатъ своя противникъ Куза. Българитъ възприели съ охота една подобна подкрепа и почнали да се готвятъ. Обаче на 11 февруарий 1866 година Куза билъ детрониранъ и неговитъ противници — самитъ подбудители на възстанието — Братияну и Росети образували временно правителство. Скоро следъ това избухналъ конфликтъ между новото правителство и Раковски, поради интриги на букурещки българи, и стариятъ революционеръ трѣбвало да напусне Влашко и отишелъ въ Одеса.

Тѣй като недоразуменията между влашкото и турското правителства не се уреждали и Турция непрекъснато трупала войска на границата, Братияну отново прибѣгналъ до българската емиграция и продължилъ преговоритъ съ нейнитъ водители, — Ив. Касабовъ, Д. Диамандиевъ, Хр. Саровъ, А. Андреевъ, П. Кисимовъ, Д. Войниковъ и др. за подготвяне на възстание въ България. Така изникнала „свещенна коалиция“ („*Coalitiune sacra*“) между българи и ромъни и се съставилъ първиятъ централенъ български комитетъ (Касабовъ, Диамандиевъ, Саровъ, Андреевъ), който си поставилъ за целъ да организира възстание въ България, да изпраща чети и поведе печатна кампания противъ турския режимъ. Комитетътъ не можалъ да изпълни задачитъ си, тѣй като неговиятъ уставъ не билъ одобренъ отъ революционеритъ около Раковски, а освенъ това и Ромъния, следъ като се примирила наскоро съ Турция, напуснала „коалицията“. Комитетътъ не се отчаялъ и изпратилъ А. Андреевъ и Хр. Саровъ да организиратъ комитетски клонове въ България, издалъ една брошура, написана отъ П. Кисимовъ — „България предъ Европа“, въ която се описвало тежкото положение на българитъ и решилъ да издава вестникъ „Народностъ“. Преди това, презъ пролѣтъта на 1867 г., комитетътъ изпратилъ мемоаръ до султана, въ който се предлагало да се образува дуалистична монархия между България и Турция, въ която българитъ да бждатъ напълно приравнени съ турцитъ, да имъ се даде политическа и църковна самостоятелност и пр.

На 21 октомврий 1867 година се явилъ „Народностъ“, „Българский всеобщъ вѣстникъ“ (1867—1869). Вестникътъ ималъ мото отъ дѣсно на заглавието: „Само праведното удовлетворение на народноститъ ще заздрави всеобщий миръ“, а отъ лѣво: „Правдата е основъ-тъ на царщинитъ“. „Народностъ“ излизалъ веднѣжъ въ седмицата, първитъ десетина броя въ по-малкъ форматъ, а следващитъ въ форматъ 2^о, страници 4, абонаментъ за Ромъния 2 жълтици австрийски.

„Народностъ“ си поставя за целъ да поддържа буденъ духътъ у живущитъ въ Ромъния българи, които не трѣбва да